WYROK TRYBUNAŁU (szósta izba)

z dnia 7 kwietnia 2011 r. *

W sprawie C-153/10

mającej za przedmiot wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 267 TFUE, złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) postanowieniem z dnia 12 marca 2010 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 1 kwietnia 2010 r., w postępowaniu:

Staatssecretaris van Financiën

przeciwko

Sony Supply Chain Solutions (Europe) BV, dawniej Sony Logistics Europe BV,

TRYBUNAŁ (szósta izba),

w składzie: A. Arabadjiev, prezes izby, A. Rosas i P. Lindh (sprawozdawca), sędziowie,

* Język postępowania: niderlandzki.

rzecznik generalny: P. Mengozzi,
sekretarz: A. Impellizzeri, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 3 lutego 2011 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu Sony Supply Chain Solutions (Europe) BV, dawniej Sony Logistics Europe BV, przez P. De Baerego, advocaat,

— w imieniu rządu niderlandzkiego przez C.M. Wissels oraz B. Koopman, działające w charakterze pełnomocników,

— w imieniu rządu czeskiego przez M. Smolka oraz K. Havlíčkovą, działających w charakterze pełnomocników,

— w imieniu Komisji Europejskiej przez B.R. Killmanna oraz W. Roelsa, działających w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 12 ust. 2 i 5, art. 217 ust. 1 oraz art. 243 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1), w brzmieniu zmienionym przez rozporządzenie (WE) nr 82/97 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 grudnia 1996 r. (Dz.U. 1997, L 17, s. 1 i – sprostowanie – Dz.U. 1997, L 179, s. 11) (zwanego dalej „kodeksem celnym"), jak również art. 10 i 11 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia nr 2913/92 (Dz.U. L 253, s. 1), w brzmieniu zmienionym przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 12/97 z dnia 18 grudnia 1996 r. (Dz.U. 1997, L 9, s. 1) (zwanego dalej „rozporządzeniem wykonawczym").

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy Staatssecretaris van Financiën (sekretarzem stanu ds. finansów) a spółką Sony Logistics Europe BV, obecnie Sony Supply Chain Solutions (Europe) BV (zwaną dalej „spółką SLE"), dotyczącego zapłaty należności celnych za gry wideo.

Ramy prawne

Kodeks celny

3 Artykuł 4 kodeksu celnego stanowi:

„Użyte w niniejszym kodeksie określenia oznaczają:

[...]

5) »decyzja« oznacza każdą czynność administracyjną dotyczącą prawa celnego [wszelki akt administracyjny z zakresu prawa celnego], podjętą [wydany] przez organ celny w indywidualnym przypadku, mającą [mający] skutki prawne w odniesieniu do jednej lub kilku osób określonych lub mogących zostać określonymi; określenie to obejmuje między innymi wiążącą informację taryfową w rozumieniu art. 12;

[...]".

4 Artykuł 5 kodeksu celnego stanowi:

„1. Na warunkach określonych w art. 64 ust. 2 i z zastrzeżeniem przepisów przyjętych w ramach art. 243 ust. 2 lit. b) każda osoba ma prawo do działania przez przedstawiciela reprezentującego ją przed organami celnymi celem dokonania wszelkich czynności i formalności przewidzianych w przepisach prawa celnego.

2. Przedstawicielstwo może być:

— bezpośrednie, w tym przypadku przedstawiciel działa w imieniu i na rzecz [na rachunek] innej osoby, lub

— pośrednie, w tym przypadku przedstawiciel działa we własnym imieniu, lecz na rzecz [na rachunek] innej osoby.

[...]

4. Przedstawiciel musi zgłosić fakt wykonywania działalności [że działa] na rzecz [na rachunek] osoby reprezentowanej, sprecyzować, czy jest to przedstawicielstwo pośrednie czy bezpośrednie, oraz być umocowany do reprezentowania.

5. Osoba, która nie zadeklaruje faktu wykonywania działalności [nie zgłosi, że działa] w imieniu lub na rzecz [na rachunek] innej osoby, lub taka, która zadeklaruje, że działa w imieniu lub na rzecz [na rachunek] innej osoby, nie będąc umocowaną do reprezentowania, jest traktowana jako działająca we własnym imieniu i na własną rzecz [własny rachunek].

[...]".

5 Artykuł 12 kodeksu celnego stanowi:

„[...]

2. Wiążąca informacja taryfowa lub wiążąca informacja dotycząca pochodzenia zobowiązuje organy celne wobec osoby, na którą wystawiono informację [której udzielono informacji] jedynie w zakresie, odpowiednio, klasyfikacji taryfowej lub określenia pochodzenia towaru.

Wiążąca informacja taryfowa lub wiążąca informacja dotycząca pochodzenia zobowiązują organy celne jedynie w odniesieniu do towarów, dla których formalności celne zostały dokonane po dniu, w którym informacja została przez nie wydana.

[...]

5. Wiążąca informacja traci ważność, gdy:

a) w przypadku informacji taryfowej:

[...]

iii) zostanie cofnięta lub zmieniona zgodnie z art. 9, i pod warunkiem że o cofnięciu lub zmianie zostanie w formie pisemnej powiadomiona osoba, której udzielono informacji.

[...]

6. Osoba, której udzielono wiążącej informacji, która traci ważność zgodnie z ust. 5 lit. a) ii) lub iii) lub lit. b) ii) lub iii), może posługiwać się nią dalej przez okres sześciu miesięcy od daty publikacji lub powiadomienia, pod warunkiem że zawarła, na podstawie wiążącej informacji i przed wydaniem odpowiednich przepisów, wiążące i ostateczne umowy kupna lub sprzedaży towarów. Jednakże w przypadku produktów, dla których wymagane jest, przy dokonywaniu formalności celnych, przedstawienie świadectwa przywozowego, wywozowego bądź świadectwa o wcześniejszym ustaleniu refundacji, zamiast okresu sześciomiesięcznego uznawany jest okres ważności tego świadectwa.

[...]".

6 Artykuł 64 ust. 1 kodeksu celnego stanowi:

„Z zastrzeżeniem art. 5 zgłoszenia celnego może dokonać każda osoba, która przedstawi lub doprowadzi do przedstawienia właściwym organom celnym towaru, którego dotyczy zgłoszenie, razem ze wszystkimi dokumentami, których przedłożenie jest niezbędne do zastosowania przepisów regulujących procedurę celną, do której towar jest zgłaszany".

7 Artykuł 217 kodeksu celnego stanowi:

„1. Każda kwota należności celnych przywozowych lub należności celnych wywozowych wynikających z długu celnego, zwana dalej »kwotą należności« obliczana jest przez organy celne, z chwilą, gdy znajdą się one w posiadaniu niezbędnych informacji, oraz zostaje wpisana do rejestru lub zaewidencjonowana w inny równoważny sposób (zaksięgowanie).

Przepisu pierwszego akapitu nie stosuje się w przypadkach, gdy:

[...]

b) kwota należności prawnie należnych jest wyższa od tej, która została określona na podstawie wiążącej informacji;

[...]".

8 Artykuł 243 kodeksu celnego stanowi:

„1. Każda osoba ma prawo odwołać się od decyzji organów celnych w zakresie stosowania przepisów prawa celnego, która dotyczy bezpośrednio i indywidualnie tej osoby.

Odwołanie może złożyć również osoba, która wystąpiła z wnioskiem o wydanie decyzji organów celnych dotyczącej stosowania przepisów prawa celnego, ale której wniosek nie został rozpatrzony w terminie określonym w art. 6 ust. 2.

[...]

2. Odwołać można się:

a) w pierwszej instancji – do organów celnych wyznaczonych przez państwa członkowskie,

b) w drugiej instancji – do niezależnej instytucji, którą może być organ wymiaru sprawiedliwości lub wyspecjalizowany organ równorzędny, zgodnie z przepisami obowiązującymi w państwach członkowskich".

Rozporządzenie wykonawcze

9 Artykuł 5 rozporządzenia wykonawczego stanowi:

„Do celów niniejszego tytułu:

1) »wiążąca informacja« oznacza: informację taryfową lub informację o pochodzeniu wiążącą administracje wszystkich państw członkowskich Wspólnoty, jeżeli warunki ustanowione w art. 6 i 7 są spełnione;

[...]".

10 Artykuł 10 ust. 1 i ust. 2 lit. a) rozporządzenia wykonawczego stanowi:

„1. Bez uszczerbku dla art. 5 i 64 kodeksu [celnego], na wiążącą informację może powoływać się tylko jej posiadacz [tylko ten, komu została ona udzielona].

2. a) W przypadku informacji taryfowej: organy celne mogą zażądać, aby w chwili dokonywania formalności celnych posiadacz [ten, komu udzielono informacji] powiadomił organy celne, że jest w posiadaniu wiążącej informacji taryfowej dotyczącej towarów będących przedmiotem odprawy celnej.

[...]".

11 Artykuł 11 rozporządzenia wykonawczego stanowi:

„Wiążąca informacja taryfowa wydawana przez organy celne jednego z państw członkowskich od 1 stycznia 1991 r. staje się wiążąca w tym samym stopniu dla właściwych organów wszystkich państw członkowskich".

Postępowanie przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

12 Spółka Sony Computer Entertainment Europe Ltd. (zwana dalej „spółką SCEE"), z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie, prowadzi działalność gospodarczą w zakresie wprowadzania do obrotu, sprzedaży i dystrybucji urządzeń do gier, jednostek peryferyjnych oraz komputerów na całym obszarze Unii Europejskiej. Jednym z takich urządzeń do gier jest konsola pod nazwą „Playstation 2 Computer Entertainment System" (zwana dalej „sporną konsolą").

13 Spółki SCEE i SLE należą do tej samej grupy spółek, w ramach której spółka SLE wykonuje usługi logistyczne dla pozostałych przedsiębiorstw tej grupy. W dniu 1 kwietnia 1997 r. spółki SCEE i SLE zawarły umowę, zgodnie z którą spółka SLE ma wspierać spółkę SCEE w zakresie przywozu i składowania europejskich zapasów urządzeń do gier, w tym spornych konsoli. Zadaniem spółki SLE jest dokonywanie zgłoszeń celnych dotyczących tych urządzeń.

14 W okresie od listopada 2000 r. do maja 2001 r. spółka SLE dokonała przywozu spornych konsoli do Niderlandów oraz złożyła za spółkę SCEE – działając jednak we własnym imieniu i na własny rachunek – zgłoszenia celne dotyczące tych towarów. Wskazała, że sporne konsole należy klasyfikować do podpozycji taryfowej nr 9504 10 00 Nomenklatury scalonej, zawartej w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie Nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie wspólnej taryfy celnej (Dz.U. L 256, s. 1) (zwanej dalej „nomenklaturą scaloną"), w brzmieniu wynikającym z rozporządzenia Komisji (WE) nr 2204/1999 z dnia 12 października 1999 r. (Dz.U. L 278, s. 1), jeżeli chodzi o przywóz dokonany w 2000 r., oraz z rozporządzenia Komisji (WE) nr 2263/2000 z dnia 13 października 2000 r. (Dz.U. L 264, s. 1), jeżeli chodzi o przywóz dokonany w 2001 r. Podpozycja taryfowa 9504 10 00 wiązała się z zapłatą należności celnych według stawki 2,2% w 2000 r. oraz według stawki 1,7% w 2001 r. Niderlandzkie organy celne zażądały od spółki SLE zapłaty należności celnych odpowiadających wskazanym wyżej stawkom.

15 W związku z tym spółka SLE złożyła skargę na tę decyzję celną, twierdząc, że sporne konsole powinny były zostać zaklasyfikowane do podpozycji taryfowej 8471 49 90 nomenklatury scalonej. Należy wyjaśnić, że towary klasyfikowane do tej podpozycji są zwolnione z cła.

16 W ramach skargi spółka SLE powołała się na postępowanie ze skargi spółki SCEE przeciwko organom celnym Zjednoczonego Królestwa. W dniu 19 października 2000 r. organy te udzieliły bowiem spółce SCEE wiążącej informacji taryfowej dotyczącej spornej konsoli, klasyfikując ją do podpozycji taryfowej 9504 10 00 nomenklatury scalonej.

17 Wówczas spółka SCEE wniosła skargę do sądu Zjednoczonego Królestwa, kwestionując taką klasyfikację. W wyniku tego postępowania w dniu 12 czerwca 2001 r. organy celne Zjednoczonego Królestwa wydały spółce SCEE zmienioną wiążącą informację taryfową, w której zaklasyfikowały sporne konsole do podpozycji taryfowej 8471 49 90 nomenklatury scalonej ze skutkiem od dnia 19 października 2000 r.

18 Spółka SLE powołała się wobec niderlandzkich organów celnych na zmienioną wiążącą informację taryfową udzieloną spółce SCEE.

19 W orzeczeniu z dnia 11 grudnia 2007 r. Gerechtshof te Amsterdam (sąd okręgowy w Amsterdamie) stwierdził, że spółka SLE mogła powoływać się wobec niderlandzkich organów celnych na zmienioną wiążącą informację taryfową udzieloną spółce SCEE przez organy celne Zjednoczonego Królestwa, w tym także w odniesieniu do zgłoszeń celnych dokonywanych w okresie od dnia 19 października 2000 r. do dnia 12 czerwca 2001 r. W konsekwencji sąd ten orzekł, że sporne konsole należy klasyfikować do podpozycji taryfowej 8471 49 90 nomenklatury scalonej.

20 Staatssecretaris van Financiën (sekretarz stanu ds. finansów) wniósł kasację od orzeczenia z dnia 11 grudnia 2007 r. do Hoge Raad der Nederlanden (sądu najwyższego).

21 Ten ostatni sąd powziął wątpliwości co do mocy prawnej zmienionej wiążącej informacji taryfowej w okresie od dnia 19 października 2000 r. do dnia 12 czerwca 2001 r., co do możliwości powoływania się przez spółkę SLE na tę informację, a także co do uzasadnionych oczekiwań, jakie importer mógł opierać na okoliczności, że niderlandzkie organy celne powinny wedle swych własnych przepisów uwzględnić wiążącą informację taryfową udzieloną osobie trzeciej w odniesieniu do tych samych towarów.

22 W tej sytuacji Hoge Raad der Nederlanden postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy prawo wspólnotowe, a w szczególności art. 12 ust. 2 i 5 i art. 217 ust. 1 kodeksu celnego […] oraz art. 11 jego rozporządzenia wykonawczego […] w związku z art. 243 kodeksu [celnego] należy interpretować w ten sposób, że w postępowaniu dotyczącym pobranych należności celnych zainteresowany może

zakwestionować to pobranie, przedkładając informację taryfową wydaną w innym państwie członkowskim dla tych samych towarów, która w owym momencie była jeszcze podważana na drodze sądowej, lecz ostatecznie została sprostowana?

2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy zgłaszający, który przy dokonywaniu zgłoszeń celnych o dopuszczenie do swobodnego obrotu działa we własnym imieniu i na własny rachunek, może w takim przypadku, jak w sprawie przed sądem krajowym, skutecznie powoływać się na wiążącą informację taryfową, która udzielona została nie temu podmiotowi, lecz spółce z nim powiązanej, na wniosek której podmiot ten dokonywał zgłoszeń?

3) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie: czy prawo wspólnotowe stoi na przeszkodzie, aby w takim przypadku, jak w postępowaniu przed sądem krajowym, zainteresowany mógł się skutecznie powołać na krajowy akt prawny zawierający określone wytyczne, w którym władze krajowe wzbudzają uzasadnione oczekiwania co do możliwości powołania się, w odniesieniu do klasyfikacji towarowej zgłoszonych towarów, na informację taryfową wydaną osobie trzeciej dla tego samego towaru?".

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania drugiego

23 W drugim pytaniu zadanym Trybunałowi, które należy zbadać w pierwszej kolejności, sąd krajowy zmierza do ustalenia, czy kodeks celny oraz rozporządzenie wykonawcze należy interpretować w ten sposób, że podmiot składający zgłoszenie celne w swym

własnym imieniu i na własny rachunek może powoływać się na wiążącą informację taryfową, która nie została mu osobiście udzielona, lecz została udzielona spółce, z którą podmiot ten jest powiązany i na której zlecenie składa wskazane zgłoszenia.

24 Należy przypomnieć na wstępie, że celem wiążącej informacji taryfowej jest zapewnienie podmiotowi gospodarczemu pewności prawnej w przypadku istnienia wątpliwości co do klasyfikacji danego towaru w ramach istniejącej nomenklatury celnej (zob. wyrok z dnia 2 grudnia 2010 r. w sprawie C-199/09 Schenker, Zb.Orz. s. I-12311, pkt 16), chroniąc go tym samym przed wszelkimi późniejszymi zmianami stanowiska organów celnych w przedmiocie klasyfikacji towarów (zob. wyrok z dnia 29 stycznia 1998 r. w sprawie C-315/96 Lopex Export, Rec. s. I-317, pkt 28).

25 Z art. 12 ust. 2 kodeksu celnego w związku z art. 10 i 11 rozporządzenia wykonawczego wynika, że zarówno wobec organów celnych, które informacji tej udzieliły, jak też organów celnych innych państw członkowskich, na wiążącą informację taryfową może powoływać się jedynie ten, komu została ona udzielona.

26 W tej kwestii Trybunał orzekł już, że z wiążącej informacji taryfowej wynikają prawa jedynie dla tego, komu informacja ta została udzielona (zob. wyrok z dnia 15 września 2005 r. w sprawie C-495/05 Intermodal Transports, Zb.Orz. s. I-8151, pkt 27).

27 Równocześnie art. 10 rozporządzenia wykonawczego stanowi, że na wiążącą informację taryfową może powoływać się jedynie ten, komu została ona udzielona, z zastrzeżeniem art. 5 i 64 kodeksu celnego. Te dwa artykuły dotyczą zgłoszeń celnych dokonywanych przez podmiot inny niż importer. Z przepisów tych wynika, że zasada, zgodnie z którą na wiążącą informację taryfową może powoływać się jedynie ten, komu została ona udzielona, nie zabrania importerowi dokonywać zgłoszenia za pośrednictwem osoby trzeciej.

28 Artykuł 64 kodeksu celnego z kolei ogranicza się do wskazania, że pisemnego zgłoszenia celnego może dokonać każdy, kto jest w stanie przedstawić towar lub doprowadzić do jego przedstawienia właściwym organom celnym wraz ze wszystkimi dokumentami towarzyszącymi, z zastrzeżeniem postanowień art. 5 tegoż kodeksu.

29 Artykuł 5 kodeksu celnego zawiera normy dotyczące przedstawicielstwa wobec organów celnych w celu dokonywania czynności i formalności przewidzianych przepisami celnymi. Na wiążącą informację taryfową uzyskaną przez przedstawiciela może następnie powoływać się podmiot, na rachunek którego przedstawiciel działał. Podobnie przedstawiciel, działając na rachunek podmiotu, któremu udzielono takiej informacji, może powoływać się na nią wobec organów celnych innych państw, niż to, którego organy wydały tę informację.

30 Kodeks celny reguluje w sposób wyczerpujący instytucję przedstawicielstwa celnego. Artykuł 5 ust. 2 tego kodeksu stanowi, że przedstawicielstwo to może być bezpośrednie albo pośrednie. W wypadku przedstawicielstwa bezpośredniego przedstawiciel działa w imieniu i na rachunek innego podmiotu. W wypadku przedstawicielstwa pośredniego przedstawiciel działa we własnym imieniu, ale na rachunek innego podmiotu. Ponadto państwa członkowskie mogą wymagać, by na ich terytorium przedstawicielem celnym mógł być jedynie agent celny.

31 Ponadto, zgodnie z art. 5 ust. 4 akapit drugi kodeksu celnego uznaje się, że ten, kto nie ujawni, iż działa w imieniu lub na rachunek innego podmiotu lub też nie posiada stosownego pełnomocnictwa, działa we własnym imieniu i na własny rachunek. Wynika stąd, że pełnomocnictwo musi być udzielone w sposób wyraźny, a nie dorozumiany.

32 Tymczasem zarówno z postanowienia odsyłającego, jak i z uwag przedstawionych Trybunałowi przez spółkę SLE wynika, że ta ostatnia dokonała przywozu spornych

konsoli we własnym imieniu i na własny rachunek, gdyż w czasie dokonywania tegoż przywozu, tj. w listopadzie 2000 r. oraz w maju 2001 r., Królestwo Niderlandów dopuszczało jedynie reprezentację przed organami celnymi, jeżeli była ona dokonywana przez agentów celnych celni.

33 Z powyższego wynika, że skoro spółka SLE nie działała jako przedstawiciel spółki SCEE, nie mogła się ona powoływać przed niderlandzkimi organami celnymi na wiążącą informację taryfową udzieloną tej ostatniej spółce.

34 W tym względzie fakt, że spółki SCEE i SLE stanowiły część tej samej grupy spółek, a także fakt, że druga z wymienionych spółek była przedstawicielem podatkowym w Niderlandach pierwszej, nie nadają spółce SLE charakteru/statusu przedstawiciela celnego w rozumieniu art. 5 kodeksu celnego.

35 Z powyższego wynika, że na pytanie drugie należy odpowiedzieć w ten sposób, iż art. 12 ust. 2 kodeksu celnego, jak również art. 10 i 11 rozporządzenia wykonawczego należy interpretować w ten sposób, że podmiot dokonujący zgłoszenia celnego we własnym imieniu i na własny rachunek nie może powoływać się na wiążącą informację taryfową, która udzielona została nie temu podmiotowi, lecz spółce z nim powiązanej, na wniosek której podmiot ten dokonał zgłoszenia.

W przedmiocie pytania pierwszego

36 Za pomocą pierwszego pytania zadanego Trybunałowi sąd krajowy zmierza do ustalenia, czy art. 12 ust. 2 i 5, art. 217 ust. 1 kodeksu celnego oraz art. 11 rozporządzenia wykonawczego w związku z art. 243 kodeksu celnego należy interpretować w ten

sposób, że w ramach postępowania dotyczącego poboru należności celnych osoba zainteresowana może sprzeciwić się temu poborowi, przedstawiając wiążącą informację taryfową udzieloną w odniesieniu do takich samych towarów w innym państwie członkowskim. Sąd krajowy pragnie między innymi ustalić, czy należy uwzględniać tego rodzaju wiążącą informację taryfową w sytuacji, gdy w chwili dokonywania przywozu jej ważność była sporna i została zmieniona dopiero po dokonaniu omawianego przywozu.

37 Zgodnie z art. 243 każdy, kogo bezpośrednio i indywidualnie dotyczy decyzja wydana przez organ celny na podstawie przepisów prawa celnego, ma prawo do jej zaskarżenia. Z art. 4 pkt 5 kodeksu celnego wynika, że w rozumieniu art. 243 kodeksu celnego wiążąca informacja taryfowa jest taką decyzją.

38 Spór przed sądem krajowym dotyczy klasyfikacji taryfowej towaru oraz późniejszego uiszczenia należności celnych. Na poparcie swych roszczeń spółka SLE powołuje się na wiążącą informację taryfową udzieloną przez organ celny innego państwa członkowskiego spółce SCEE. Wobec powyższego wydaje się, że spór ten powstał w wyniku zaskarżenia decyzji celnej w rozumieniu art. 243 kodeksu celnego.

39 Jak wynika też z pkt 33 i 35 niniejszego wyroku, ten, komu nie udzielono wiążącej informacji taryfowej, nie może się na nią powoływać, chyba że działa jako przedstawiciel celny.

40 Na podstawie art. 12 ust. 2 kodeksu celnego oraz art. 11 rozporządzenia wykonawczego wiążąca informacja taryfowa wiąże organy celne wyłącznie w wypadku, gdy powołuje się na nią ten, komu jej udzielono, albo jego przedstawiciel celny. Poza takim wypadkiem organ rozpoznający środek zaskarżenia wniesiony na mocy art. 243 ust. 2 kodeksu celnego, przed którym powołano się na wiążącą informację taryfową, nie może takiej informacji nadawać właściwych jej skutków prawnych.

41 Niemniej jednak na wiążącą informację taryfową może powoływać się tytułem środka dowodowego także ten, komu jej nie udzielono. W braku bowiem przepisów prawa Unii dotyczących pojęcia dowodu wszelkie środki dowodowe dopuszczone na mocy przepisów postępowania państw członkowskich w procedurach analogicznych do tej, o której mowa w art. 243 kodeksu celnego, są, co do zasady, dopuszczalne (zob. podobnie wyrok z dnia 23 marca 2000 r. w sprawach połączonych C-310/98 i C-406/98 Met-Trans i Sagpol, Rec. s. I-1797, pkt 29).

42 Trybunał orzekł też, że okoliczność, iż organy celne innego państwa członkowskiego wydały na rzecz osoby trzeciej względem sporu zawisłego przed takim sądem krajowym, od którego orzeczeń nie służy w prawie krajowym środek zaskarżenia, wiążącą informację taryfową dla określonego towaru, która, jak się wydaje, zawiera odmienną wykładnię pozycji Nomenklatury scalonej od wykładni, która wedle oceny tego sądu powinna być stosowana dla wyrobu podobnego będącego przedmiotem wskazanego sporu, powinna niewątpliwie skłonić sąd do zachowania szczególnej ostrożności przy dokonywaniu oceny dotyczącej ewentualnego braku uzasadnionych wątpliwości co do prawidłowego stosowania nomenklatury scalonej (zob. ww. wyrok w sprawie Intermodal Transports, pkt 34).

43 Z przytoczonego orzeczenia wynika, że wiążąca informacja taryfowa udzielona osobie trzeciej może być uwzględniania w charakterze środka dowodowego przez sąd rozpoznający spór dotyczący klasyfikacji taryfowej towaru oraz wynikającej stąd zapłaty należności celnych.

44 Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, na pierwsze skierowane pytanie należy odpowiedzieć, że art. 12 ust. 2 i 5, art. 217 ust. 1 kodeksu celnego oraz art. 11 rozporządzenia wykonawczego w związku z art. 243 kodeksu celnego należy interpretować w ten sposób, że w ramach postępowania dotyczącego poboru należności celnych osoba zainteresowana może sprzeciwić się temu poborowi, przedstawiając tytułem środka dowodowego wiążącą informację taryfową udzieloną w odniesieniu do tych samych towarów w innym państwie członkowskim, przy czym taka wiążąca informacja taryfowa nie wywiera właściwych jej skutków prawnych. Zadaniem sądu

krajowego jest natomiast ustalenie, czy odpowiednie przepisy proceduralne danego państwa członkowskiego zezwalają na posługiwanie się takim środkiem dowodowym.

W przedmiocie pytania trzeciego

45 W trzecim pytaniu sąd krajowy zmierza w istocie do ustalenia, czy kodeks celny i rozporządzenie wykonawcze należy interpretować w ten sposób, że wytyczne krajowe, które zezwalają organom krajowym na powoływanie się w celu klasyfikacji taryfowej towarów będących przedmiotem zgłoszenia na wiążącą informację taryfową udzieloną osobie trzeciej w odniesieniu do tych samych towarów, mogą powodować powstanie po stronie importerów uzasadnionych oczekiwań co do tego, że będą mogli się powoływać na takie wytyczne.

46 Należy wyjaśnić, że zgodnie z treścią postanowienia odsyłającego w chwili dokonywania przywozów spornych przed sądem krajowym niderlandzki podręcznik celny stanowił, że „[j]edynie osoba uprawniona może powołać się na wiążącą informację taryfową, [a] [w] każdym razie przedstawione towary muszą odpowiadać pod każdym względem opisowi towarów w wiążącej informacji taryfowej. Jeżeli importer odwołuje się do ważnej wiążącej informacji taryfowej, w odniesieniu do której nie jest on osobą uprawnioną, i zgłasza dokładnie takie same towary, jak towary opisane w wiążącej informacji, klasyfikacja musi odpowiadać klasyfikacji przyjętej w wiążącej informacji taryfowej".

47 W tym względzie Trybunał orzekł, że na zasadę uzasadnionych oczekiwań nie można powoływać się przeciwko konkretnemu przepisowi prawa unijnego, zaś zachowanie organu krajowego, na którym spoczywa obowiązek stosowania prawa wspólnotowego,

które pozostaje w sprzeczności z tym przepisem, nie może rodzić uzasadnionych oczekiwań po stronie podmiotu gospodarczego, prowadzących do czerpania korzyści z traktowania sprzecznego z prawem unijnym (wyroki: z dnia 26 kwietnia 1988 r. w sprawie C-316/86 Krücken, Rec. s. 2213, pkt 24; z dnia 1 kwietnia 1993 r. w sprawach połączonych od C-31/91 do C-44/91 Lageder i in., Rec. s. I-1761, pkt 35; a także z dnia 16 marca 2006 r. w sprawie C-94/05 Emsland-Stärke, Zb.Orz. s. I-2619, pkt 31).

48 Tymczasem art. 12 kodeksu celnego w sposób precyzyjny reguluje przesłanki udzielania, moc prawną oraz okres ważności wiążącej informacji taryfowej. Ponadto art. 10 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego jednoznacznie stanowi, że na wiążącą informację taryfową powoływać się może jedynie ten, komu została ona udzielona lub działający na jego rachunek przedstawiciel celny.

49 Wydaje się, że niderlandzkie organy celne odpowiedzialne za stosowanie prawa unijnego nadały wiążącej informacji taryfowej tę samą moc prawną niezależnie od tego, czy powołuje się na nią osoba trzecia, czy też podmiot, któremu informacja ta została udzielona. Wobec tego wskazane organy, stosując podręcznik celny, postępowały w sposób sprzeczny z prawem unijnym, a postępowanie to nie mogło zrodzić uzasadnionych oczekiwać po stronie podmiotów gospodarczych.

50 Wobec tego na pytanie trzecie należy udzielić odpowiedzi, iż art. 12 kodeksu celnego oraz art. 10 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego należy interpretować w ten sposób, że wytyczne krajowe, które zezwalają organom krajowym na powoływanie się w celu klasyfikacji taryfowej towarów będących przedmiotem zgłoszenia na wiążącą informację taryfową udzieloną osobie trzeciej w odniesieniu do takich samych towarów, nie mogły zrodzić po stronie importerów uzasadnionych oczekiwań, co do tego, że będą mogli się powoływać na takie wytyczne.

W przedmiocie kosztów

51 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (szósta izba) orzeka, co następuje:

1) **Artykuł 12 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny zmienionego przez rozporządzenie (WE) nr 82/97 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 grudnia 1996 r., jak również art. 10 i 11 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia nr 2913/92 zmienionego przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 12/97 z dnia 18 grudnia 1996 r. należy interpretować w ten sposób, że podmiot dokonujący zgłoszenia celnego we własnym imieniu i na własny rachunek nie może powoływać się na wiążącą informację taryfową, która została udzielona nie temu podmiotowi, lecz spółce z nim powiązanej, na wniosek której podmiot ten dokonał zgłoszenia.**

2) **Artykuł 12 ust. 2 i 5 oraz art. 217 ust. 1 rozporządzenia nr 2913/92 zmienionego przez rozporządzenie nr 82/97, a także art. 11 rozporządzenia nr 2454/93 zmienionego przez rozporządzenie nr 12/97 w związku z art. 243 rozporządzenia nr 2913/92 zmienionego przez rozporządzenie nr 82/97 należy interpretować w ten sposób, że w ramach postępowania dotyczącego poboru należności celnych osoba zainteresowana może sprzeciwić się temu poborowi, przedstawiając tytułem środka dowodowego wiążącą informację taryfową udzieloną w odniesieniu do takich samych towarów w innym państwie**

członkowskim, przy czym taka wiążąca informacja taryfowa nie wywiera właściwych jej skutków prawnych. Zadaniem sądu krajowego jest natomiast ustalenie, czy odpowiednie przepisy proceduralne danego państwa członkowskiego zezwalają na posługiwanie się takim środkiem dowodowym.

3) **Artykuł 12 rozporządzenia nr 2913/92 zmienionego przez rozporządzenie nr 82/97 oraz art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 2454/93 zmienionego przez rozporządzenie nr 12/97 należy interpretować w ten sposób, że wytyczne krajowe, które zezwalają organom krajowym na powoływanie się – w celu klasyfikacji taryfowej towarów będących przedmiotem zgłoszenia – na wiążącą informację taryfową udzieloną osobie trzeciej w odniesieniu do takich samych towarów, nie mogły doprowadzić do powstania po stronie importerów uzasadnionych oczekiwań, iż będą mogli powoływać się na takie wytyczne.**

Podpisy